

[Egon Jensen.]
og det hænder jo indimellem, at en skatteyder deponerer sin skattebillet i et pengeinstitut.

Nok så interessante var finansministerens oplysninger om statens forpligtelser med hensyn til indekskontrakterne. Det kan få det til at løbe koldt ned ad ryggen på én, når man tænker på de økonomiske konsekvenser for samfundet og dermed for statskassen. Pr. 1. januar 1968 var der oprettet 1,6 millioner indekskontrakter; det vil ifølge finansministeriets udregninger stige til 2,9 millioner kontrakter i 1972, og en meget forsigtig beregning siger, at statens kapitaliserede forpligtelse i 1972 vil være ikke mindre end 20 milliarder kr. Og når man så trækker beskatningen af udbetalingerne fra og tillægger begunstigelsen ved, at man kan fradrage præmier til indekskontrakter på selvangivelsen, må man vel nå til et beløb på omkring 16-17 milliarder kapitaliseret forpligtelse, og pr. 1. januar i år er man allerede oppe på 10 milliarder. Det er voldsomme forpligtelser, som må få enhver finansminister til at fundere alvorligt over tingene, og derfor spørger jeg finansministeren, om det ikke er tilfældet, og om man har gjort sig nogen overvejelser i forbindelse med dette.

Vi har tidligere sagt, at hvis man kan finde en ordning, der virkelig sikrer nyopsparing, og hvor man belønner spareviljen og ikke spareevnen, så er vi parat til at være med, men man har jo fra finansministerens side sagt, at det faktisk er umuligt, og dette forslag imødekommer i hvert fald ikke vore principielle synspunkter.

Den socialdemokratiske regering fik ophævet kapitalbindingsordningen sidste år, og dette forslag, som foreligger her, har fjernet nogle af skævhederne, men har ikke nået det, man burde nå. Det er også svært — det skal indrømmes; men hvorfor så sådan et hastværk med for alt i verden at manifestere, at denne regering er mere opsparingsvenlig end den tidligere regering? Resultatet er for mig at se bare noget makværk, som ikke tilgodeser det, man måtte ønske at tilgodese.

Det var jo de radikale, der først og mest ivrigt ønskede kapitalbindingsordningerne ophævet, og vi var enige med de radikale; men nu skulle man altså finde ud af noget,

som man, om jeg så må sige, kan klemme ud mellem sidebenene. Finansministeren har jo også erkendt, at man ikke umiddelbart ville kunne konstatere, om ordningen har fået succes, idet man blot vil kunne konstatere, om der har fundet en binding af væsentligt omfang sted, og det siger jo egentlig ikke så forfærdelig meget.

Ordningen betyder, som jeg sagde til indledning, at man blot kan flytte penge, at man kan deponere en obligationsbeholdning, som man ellers ikke ville af med eller ikke havde tænkt på at realisere, og at man kan låne sig frem til at spare, og det er i hvert fald ikke det, der må være det attråværdige formål med en ordning, hvor staten skal ind i billedet. Vi ville i stedet hellere have, at man sågligt og nøgternt undersøgte alle de muligheder, der måtte være omkring dette område, førend man kastede sig ud i noget, der ikke er noget, og til sådanne forhandlinger uden forpligtelser for nogen er vi parat.

De stillede ændringsforslag, som går ud på, at sømænd og andelskasser og investeringsforeninger skal ind under ordningen, kan vi selvfølgelig ikke have noget imod, men vi må anbefale, at man ved tredje behandling stemmer imod lovforslaget.

Hans Kjær: Jeg finder ingen anledning til ved denne lejlighed at gå ind i en fornyet debat om principperne for opsparingspræmiering eller om det nødvendige i opsparings fremme. Hr. Egon Jensen har ved denne lejlighed igen givet udtryk for, at man fra socialdemokratiets side gerne vil medvirke, hvis man kan sikre sig en nyopsparing, men vi må jo konstatere, at der heller ikke ved denne lejlighed er kommet nogen positive forslag fra socialdemokratiet til løsning af de opgaver, som vi andre lægger megen vægt på. Jeg skal derfor kun nævne, at det ene af de tre ændringsforslag, finansministeren har stillet, sigter på at klargøre forholdet om den kreds, der kan deltage, idet man har stillet forslag om, at de personer, der er underkastet den særlige sømandsbeskatning, ikke af tekniske grunde skal blive holdt ude fra ordningen. Der er endvidere stillet ændringsforslag på to områder, som tager sigte på en klargørelse af, i hvilke institutioner opsparingen kan finde sted, dels at andelskasserne,